

Kun lapsi viedään - biologisen äidin tarina

Hannan vanhin biologinen tytär huostaanotettiin 5-vuotiaana. Hanna seurusteli väkivaltaisen miehen kanssa, ja molemmat olivat alkoholin pauloissa. Jälkeenpäin Hanna on pohtinut, miten ikävä tytön varhaislapsuus on ollut.

Vanhempien alkoholismin ja siitä johtuvien ikävyyksien lisäksi tyttö on joutunut katsomaan äitinsä hakkaamista. Huostaanoton jälkeen Hanna hankkiutui miehestä eroon.

Kiireisen huostaanoton jälkeen Hannalla olisi ollut mahdollisuus hakea tyttänsä lastenkodista pois. Tuolloin Hanna otti aikalisän ja yritti kesän ajan selvittää asioitaan. Juuri luovutuksen kynnyksellä viina vei taas voiton, ja tytär jäi sijoitukseen kesäpaikkaansa toiselle paikkakunnalle.

Yli puolen vuoden hapuilun jälkeen Hanna tapasi tulevan miehensä Antin. Yhdessä he päättivät mennä käymään AA-kokouksessa. Siitä alkoi raitistumisen tie. Hanna on ollut talvesta 1993 juomatta. Hän uskoo vahvasti Anonyymien Alkoholistien tukeen ja tukee nyt itsekin muita. Hanna elää selvää elämää päivän kerrallaan – kukaanhan ei voi elää kahta päivää yhtä aikaa.

Hanna ja Antti menivät pian naimisiin ja saivat kaksostytöt 1993 marraskuussa. Nyt Hanna ajatteli, että voisi ottaa vanhimman tyttärensä takaisin kotiin. Tytär halusi mieluummin jäädä kavereidensa lähelle sijaiskotiin, eikä Hannaankaan enää luotettu tyttärensä hoitajana. Seurasi neljän vuoden riitely tytöstä. Samaan aikaan Hanna huolehti pienistä vauvoista ja poti fyysisistä sairautta. Viimein hän ymmärsi, että omasta terveydestä ja uudesta perheestä huolehtiminen riittää hänen tehtäväkseen.

Muutama vuosi sitten sijaisvanhemmat erosivat. Hannan vanhin tytär tuli jälleen petetyksi. Yhdessä päätettiin, että hän jää kuitenkin sijaisäidilleen. Tällä hetkellä tytär on 17-vuotias ja muuttamassa omaan asuntoon. Hanna toivoo hänen pärjäävän hyvin. Tytär on saanut itse päättää, kuinka usein käy Hannan luona. Hannan mielestä käynnit ovat olleet turhan harvassa, mutta hän toivoo, ettei tytär unohtaisi tietä biologisen äitinsä luo.

Henkistä kasvua

Hannan kaksostytöt ihmettelivät pienempinä, miksi isosisko ei asu kotona. Heidän ihailmansa isosisko kävi kyllä kylässä, mutta meni sitten taas muualle asumaan.

Sosiaalityöntekijät ovat tarjonneet perheelle tukea perheenjäsenen sijoituksen käsittelyyn. Suurin hyöty Hannan mielestä on ollut Ilona-leireistä, jossa mukana ovat olleet lapsen biologinen perhe, sijaisperhe sekä sosiaalityöntekijä. Leirillä Hanna sai purkaa hallitusti murheita ja pettymyksiä, joita lapsen sijoituksen aikana on kertynyt. Sijaisperheen kanssa keskenään yhteyttä pidettäessä on ollut helppo mennä

henkilökohtaisuuksiin. Ilona-leireillä molemmat osapuolet ovat oppineet käsittelemään asioita persoonasta irrotettuina, jolloin keskustelu on sujunut paremmin.

Sijaisperheen kanssa Hanna on pitänyt yhteyttä koko sijoituksen ajan. Nyt Hanna suhtautuu sijaisperheeseen terveesti. Hannaa harmittaa, että lapsen kanssa on tullut tehtyä kaikki perusvirheet: on mm. riideltä lapsesta tämän itse kuunnellessa ja kannettu kaunaa. Virheet eivät tule enää tekemättömiksi, mutta nyt on huomannut, että muutkin ovat niitä tehneet.

Yhteistoiminnan myötä Hanna on oppinut ymmärtämään sosiaalityötä ja lastensuojelua. Sosiaalityöntekijöillä on paljon työtä ja vähän resursseja. Biologiset vanhemmat ovat hankalassa tilanteessa kun omaa lasta ollaan viemässä, ja saattavat turvautua kiertelyyn tai valehteluun. Lastensuojelutyötä tekevät eivät sittenkään ole hirviöitä, vaan tekevät omaa tärkeää työtään.

Omaa lastakin on ajan kuluessa oppinut ymmärtämään paremmin. Huostaanottovaihe on ollut kipeä kokemus myös lapselle, mitä Hanna ei ollut paljon ajatellut. Hanna ja vanhin tytär eivät ole tottuneet elämään arjessa yhdessä, mutta molemmat ymmärtävät tilanteen.

Virheetöntä ihmistä ei olekaan. Hanna on kokenut saaneensa armoa ja on oppinut antamaan itselleen anteeksi. Vaikeasta menneisyydestä johtuen Hanna osaa olla kiitollinen tämänhetkisestä tilanteestaan. Tällä hetkellä Hannan elämä on tasaista.

Teksti Mari Hakkarainen